

ERIK JUNG

CIRKUS

JUNG

PRAGO LINE

Erik Jung

**CIRKUS
JUNG**

PRAGO/LINE

Erik Jung

JUNG

© Erik Jung, 2024
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2024
ISBN: 978-80-7517-056-9

Zdravím všechny čtenáře,

dovolte mi, abych vám na úvod vysvětlil proč jsem tuto knihu napsal.

Nejdříve bych chtěl věnovat tuto knihu mé babičce Karolíně Jungové, dědečkovi Dominiku Jungovi a všem cirkusákům z rodu Jung, doufám že díky této knize nebudou zapomenuti.

Pocházím z 9. generace cirkusového rodu Jung, jsem cirkusové dítě a u nás doma babička Karolína s dědečkem Dominikem vyprávěli různé cirkusové příběhy, které se opravdu staly.

Moje babička, když byla velmi mladá, byla u věštkyně a ta ji řekla: V životě budeš mít muže, děti a budeš se mít celkově dobře a v pozdějším věku napíšeš knihu a budeš slavná.

Já jako dítě jsem rád tyto příběhy poslouchal, s odstupem času jsem si říkal, že tyto příběhy nikdo už nezná a že by to chtělo je napsat, aby nebyly zapomenuty. Nicméně jsem tehdy neměl v plánu něco napsat, ale pak, když mně bylo kolem 18 let, babička onemocněla vážnou chorobou a opravdu začala psát knihu, kterou už bohužel nedopsala.

Já už od 15 let jsem si v životě hodně věcí plánoval a psal do deníku, například jaké vystoupení se naučit, co v životě chci dokázat atd.

Poznamenal jsem si, když už babička nebyla mezi námi, že bych tu knihu mohl dokončit za ni, zapsal jsem si to do deníku jako spoustu dalších věcí, ale bohužel, na knihu je potřeba čas a ten cirkusáci nemají. Jejich život se skládá z trenování, vystupování, přejezdů, stavění a bourání šapitó a dalších věcí.

Pak ale přišel covid a my jsme najednou nesměli provozovat náš cirkus, takže jsem měl dost času, a proto jsem si řekl, že teď je čas na to, abych dopsal knihu, kterou babička začala. Měl jsem k dispozici jen pět stránek, které babička napsala. Rozhodl jsem se tedy, že napíši příběhy o cirkusácích, o kterých mi vyprávěla babička s dědečkem, a že tím vzdám hold všem cirkusákům z rodu Jung .

Vzal jsem proto několik příběhů které jsem si zapamatoval, a dal je do jednoho velkého příběhu. Také jsem to musel trochu upravit, protože některé příběhy byly tak neuvěřitelné, že by tomu nikdo nevěřil. Každopádně věřte, že opravdu existoval Fedor Jung, cirkusák, který chtěl být knězem, a Vincencie, která se prala v hospodách, a že Jungovi vlastnili jako první cirkus a cirkusovou budovu v Praze, ale myslím si, že nemá cenu, abych vám teď tady uváděl další fakta.

Víte co? Otočte další stránku a přečtěte si to sami, přeji vám, aby se kniha dobře četla a abyste se alespoň na chvílku vžili do role cirkusáků. Uvidíte, že to je neuvěřitelné dobrodružství. :)

Karolína Jungová a Dominik Jung

PŘÍJEZD CIRKUSU

Náš příběh začíná v roce 1865, kdy do Mníšku pod Brdy přijel malý cirkus Jung. Byl to rodinný podnik. Otci rodiny a principálovi Dominikovi bylo 54 let, byl to vynikající drezér zvířat, artista a vrhač nožů. Byl vysoký a urostlý, měl blondaté vlasy a modré oči.

Jeho žena Josefína Jungová byla o sedm let mladší, drobné postavy, měla černé vlasy a nádherně modré oči.

Josefína pocházela z rodiny pouťových zápasníků. Byla nejmladší a záviděla svým dvěma starším bratrům, že se mohou učit zápasit. Jako děvčeti jí otec podobné aktivity přísně zakázal. Samozřejmě neposlechla, tajně se učila zápasit se svými bratry a velmi brzy se jim vyrovnala. Co jí chybělo na síle, dohnala mrštností a technikou. V cirkuse předváděla silovou akrobacii.

S Dominikem měla Josefína tři děti.

Nejstaršímu synovi Fedorovi bylo 28 let, byl po otci hezký, vysoký a modrooký. Předváděl ohňovou show, polykání a plivání ohně a chůzi po vysokém laně.

Druhorozený syn Frederik měl po matce černé vlasy a modré oči a ve svých pětadvaceti letech byl skvělým akrobatem, žonglérem, skákačem na koních a ostrostřelcem s puškou a pistolí.

Nejmladší dcera Marie, drobné, černovlasé a modrooké devatenáctileté děvče, byla vynikající akrobatka na vysoké hrazdě a také tuze ohebná hadí žena.

K cirkusu také patřili dva dělníci – mladší holohlavý Bohouš, kterému bylo něco přes čtyřicet, a zrzavý podsaditý František, asi padesátiletý.

Oba byli u cirkusu už pět let, takže se v cirkusovém prostředí dobře vyznali.

Nutno podotknout, že Jungovi byli první, kdo založil v Čechách cirkus jako takový. Už po staletí se jejich řemeslo dědí z generace na generaci. Muziku měli v genech – každý z nich uměl hrát na nějaký hudební nástroj nebo zpívat.

Co se týkalo artistického umění, uměli také každý téměř vše, od žonglování až po akrobacii, a také věděli vše o řízení cirkusu – byl to sehraný tým.

Tento sedmičlenný cirkus, který měl jen velmi málo zvířat, vlastně jen koně a psy, a sázel spíše na své umění artistické a žonglérské než na drezury, postavil jednoho dne své šapitó v Mníšku pod Brdy na náměstí, kde bylo vyhrazeno místo pro poutě a podobné kratochvíle. Zavezli své maringotky na plac, vyměřili místo na šapitó a začali zatloukat kolíky a stavět stožáry.

Stavba šapitó trvala celé dva dny, kdy pomáhala celá rodina, a když bylo postavené, do premiéry zbývaly ještě další dva dny.

Jungovi tedy využili času ke zkoušení artistickému i hudebnímu, protože měli v cirkuse svou malou kapelu – totiž když jeden předváděl své umění v manéži, ostatní vzali hudební nástroje a hráli při vystoupení různé populární melodie.

Když se zkoušelo, tak lidé, co bydleli poblíž, se šli podívat a poslechnout si, co se v barevném šapitó na náměstí děje, a hlavně děti byly nedočkavé a zvědavé.

Když se před šapitó shromáždilo asi sto zvědavců, vyšla ven principálka Josefína, a když viděla tolik lidí, zeptala se jich, zda by chtěli vidět kus zkoušky, samozřejmě zdarma.

Všichni se rádi šli podívat, a tak je principálka vzala dovnitř a usadila na místa.

V manéži právě Marie cvičila na hrazdě. Malinko znervózněla, když viděla tolik lidí, ale o to víc se snažila, aby to na ní nebylo poznat. Když docvičila, sklídila velký potlesk, a pak už šel zkoušet sám pan principál. Ten drezíroval koně, kteří už své triky znali dokonale, takže to číslo

bylo opravdu prvotřídní. Nakonec kůň chodil po zadních přes celou manéž.

Lidé začali tleskat a vykřikovat: Bravo! Dominik se uklonil, usmál se a pomyslel si, že to je celkem dobrá reklama. Lidí to určitě budou vyprávět a na premiéru budou mít plno. Pak ho napadlo, že když je to vlastně jen zkouška, tak by mohl zkusit předvést něco, co trénuje a chce to zařadit do představení, ale ještě si v tom nebyl úplně jistý. Viděl, že by publikum chtělo ještě něco vidět, tak se rozhodl, že to zkusí, a promluvil k publiku:

Vážené publikum, děkuji vám za váš potlesk. Dovolte mi, abych se vám pokusil předvést jedno číslo, které trénuji už osm měsíců a chtěl bych ho zde u vás v Mnišku na premiéře předvést, ale je dost nebezpečné, takže vás poprosím o absolutní ticho a až na konci, pokud se vám číslo bude líbit a dopadne to, tak budeme rádi za váš potlesk.

Lidé pokyvovali, že by číslo chtěli vidět. Dominik tedy řekl Bohoušovi a Frantovi, aby přinesli desku na nože, zavolal svou ženu Josefínu, aby se připravila, a dětem řekl, aby zahrály napínavou píseň.

Když diváci viděli desku na nože, ztichli a s napětím sledovali, co se bude dít. Když bylo vše připravené, začali Dominik a Josefína předvádět své číslo.

V tomto čísle házel Dominik nože směrem k Josefíně, která stála u desky, přezdívané také terč smrti. Oba dva byli profesionálové – téměř všechny triky, co publiku předváděli, dělali už přes dvacet let, ale publikum se nesmírně divilo, když Dominik naházel deset třicetimetových nožů kolem Josefíny, pak jí dalším nožem odsekl cigaretu ze rtů, pak jí naházel pět dalších nožů mezi prsty a nakonec si vzal šátek přes oči a házel nože na Josefínu poslepu. Ale přece jen se i Dominik trochu při tomto triku bál, tak řekl Josefíně, ať pokaždé, než po ní nůž hodí zakřičí: Tady jsem!, aby mohl podle sluchu odhadnout, kde asi tak je.

To vše měli natrénované už dlouho, ale teď měl přijít ten nebezpečný trik, a sice takový, že se přinesla ještě jedna deska, která se točila. Na tu desku Josefínu připoutal za pas, za nohy a za ruce tak, aby se

Josefína mohla držet. Když Josefínu připoutal na desku, řekl publiku:

Vážené obecenstvo, a nyní uvidíte to, co se pokusím předvést na premiéře. Dominik ukázal na kapelu, kde Marie hrála na trumpetu a Frederik na buben, a Frederik udělal virbl.

Fedor roztočil kolo smrti, Josefína se pevně chytla úchytků, Dominik se postavil asi šest metrů od desky, vzal nůž a zamířil. V tu chvíli publikum zadrželo dech a čekalo, jestli se to povede.

Dominik mířil a čekal na správný okamžik, kdy má hodit nůž. Pak jedním plynulým pohybem nůž hodil, ale trefil okraj desky, kam se nůž nezasekl a spadl na zem.

Diváci se lekli, když viděli, že nůž se od desky odrazil. Dominik dal pokyn, aby se kolo zastavilo, a šel zkontrolovat Josefínu a zjistit, proč se nůž odrazil.

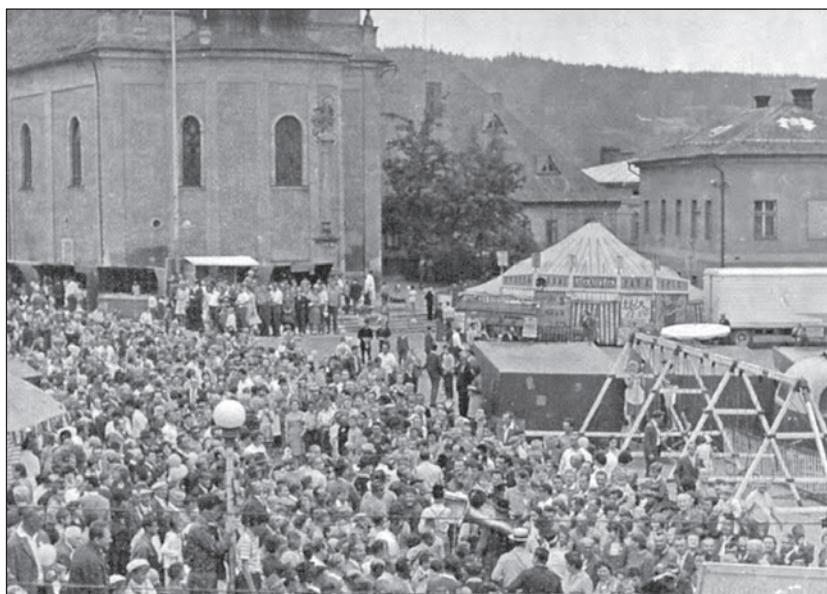
Když se deska zastavila, dala Josefína palec nahoru, což bylo znamení, že je v pořádku. Dominik se šel podívat na místo, kde se nůž odrazil, a viděl, že kraj desky je trochu ztrouchnivělý. Rukou nahmatal na desce dřevo, které ještě bylo dobré a bylo asi o 5 cm níž, než kam normálně mířil. Pak řekl Frantovi, aby přinesl černou barvu. Ten ji přinesl během jedné minuty a Dominik si tou barvou označil, kam má házet nože.

Mezitím se publikum mezi sebou bavilo, jestli se mu to povede, že to je nebezpečné a tak podobně.

Když si Dominik označil místo, kam bude házet nože, podíval se na svou ženu, políbil ji a řekl: Neboj se, teď už to dokážeme, a ona mu řekla: Věřím ti jako vždy. Podíval se na publikum a řekl: Zkusíme to ještě jednou. Pak dal povel Frederikovi u bubnu a Fedorovi, aby roztočil kolo. Frederik udělal virbl, kolo se točilo a Marie byla připravená, aby zahrála fanfáru na trumpetu, pokud se číslo podaří.

Dominik zamířil na roztočenou desku. Publikum už napětím skoro ani nedýchalo. Moc si přáli, aby se to povedlo, ale hodně se báli.

Dominik měl v ruce čtyři nože. Vzal jeden, zamířil přesně na místo, které si označil, a hodil. V tu chvíli se dalo napětí v šapitó krájet. Dech zatajilo nejen publikum, ale i děti a cirkusovní dělníci. Nůž letěl vzdu-

Cirkus Jung mého pradědečka a dědečka v minulém století

chem a zabodl se přesně na označené místo na desce. Když to Dominik viděl, oddechl si a řekl si: Funguje to! Publikum si s úlevou oddechlo, že nůž se zasekl na své místo a ne do Josefíny.

Dominik vzal druhý nůž, zamířil a hodil a pak i třetí a čtvrtý. Všechny se zasekly na svá označená místa na desce. Když se do desky zabodl poslední nůž, Marie zahrála fanfáru na trumpetu a Frederik zabubnoval marš.

Lidé začali tleskat a hulákat Bravo! a vstávat ze židlí.

Dominik dal pokyn Fedorovi, aby zastavil desku smrti. Odvázal svoji ženu a ona, když byla nohama na zemi, rozběhla se a skočila rundat flik flak a salto, otočila se čelem k publiku a uklonila se. Dominik ukázal na ni a též se uklonil. Publikum bylo nadšeno a říkali, že všichni se přijdou podívat na celé představení a že budou všude vyprávět, co tu viděli. Dominik jim poděkoval a řekl, že bude moc rád, když přijdou na představení, a slíbil jim, že tento trik, co právě viděli, bude oficiálně